

Зінченко М. С.

Національний університет «Києво-Могилянська академія»

ВІД НОВОГО ВИКЛИКУ ДО СТАЛОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ: НОРМАЛІЗОВАНА АЛГОРИТМІЧНА ІНТЕРМЕДІАЦІЯ ТА КОМУНІКАЦІЙНА ДИНАМІКА «ЖУРНАЛІСТ – ПЛАТФОРМА – АУДИТОРІЯ»

*Стаття аналізує перехід від уявлення про алгоритми як «зовнішній виклик» до режиму нормалізованої алгоритмічної інтермедіації, у якому редакційні рішення співіснують з машинною селекцією, а гейткіпінг набуває гібридної форми «редакція + алгоритм». Розглядається комунікаційна динаміка трикутника «журналіст – платформа – аудиторія» в умовах логіки соціальних медіа, де афорданси платформ і метрики взаємодії визначають траєкторії видимості контенту. Показано подвійний ефект метризації: розширення інструментів оперативного редагування подачі та ризик метричного редукаціонізму, коли проксі уваги підміняють критерії публічної значущості. Запропоновано двофокусну аналітичну оптику: інфраструктурний рівень (афорданси видимості, тривалості, редагованості, асоціативності) та рівень професійних практик. На другому рівні виокремлено стійкі стратегії реакції редакцій: адаптацію, опір і нормалізацію; їхній баланс витлумачено як операційну автономію – здатність узгоджувати форму з вимогами платформи без редукації змісту до метрик. У статті концептуально реконструйовано нормативний тест системної якості новинної екосистеми – триаду *autonomy–accountability–exposure diversity*. Обґрунтовано, що в нормалізованій інфраструктурі фокус доцільно зміщувати з «внутрішньої прозорості» до «зовнішньої відповідальності», тобто до оцінювання наслідків на рівні публічних цінностей. Для складника *autonomy* запропоновано індикатори розмежування рішень щодо змісту і дистрибуції, наявності процедур внутрішньої експертизи форматних змін та збереження суверенності редакційного мандата. Для складника *accountability* окреслено вимоги до простежуваності рішень ранжування, процедур апеляції та незалежного аудиту ефектів алгоритмічних систем. Для складника *exposure diversity* конкретизовано перевірки різноманітності шляхів доступу до новин, наявності альтернативних каналів експозиції поза однією платформою і стійкості охоплення до змін алгоритмів. Наукова новизна полягає у поєднанні інфраструктурної перспективи платформних афордансів із типовими редакційними репертуарами дій та в операціоналізації нормативної триади як цілісного діагностичного інструмента для новинних організацій. Практична цінність – у переліку діагностичних питань і процедур аудиту, придатних для внутрішньої оцінки якості та для комунікації з платформами. Перспектива подальших досліджень – емпірична валідація індикаторів у порівняльних кейсах, зокрема в умовах українського ринку, де залежність від платформ поєднується з публічним запитом на підзвітність і різноманіття експозиції.*

Ключові слова: масова комунікація, комунікативна взаємодія, інформаційний обмін, журналістська спільнота, алгоритмічна інтермедіація, експозиційне різноманіття.

Постановка проблеми. У новинній екосистемі алгоритми стали не зовнішнім викликом, а сталим середовищем посередництва. Редакційні рішення співіснують із машинною селекцією; гейткіпінг набуває гібридної форми «редакція + алгоритм» [20; 22]. Платформні афорданси та метрики визначають траєкторії видимості, посилюючи залежність дистрибуції від логіки соціальних медіа [26]. Це створює подвійний ефект: зростає оперативність редагування подачі, але поширюється метричний редукаціонізм, коли проксі уваги підмі-

няють критерії публічної значущості [6; 21]. Проблема полягає у браку узгодженого діагностичного інструмента, який дозволив би оцінювати якість взаємодії «журналіст – платформа – аудиторія» так, щоб поєднати професійну автономію редакцій із підзвітністю технологічних практик і вимогою різноманіття експозиції [16; 32]. Наукове завдання – уточнити поняттєвий апарат і критерії оцінювання; практичне – запропонувати перевірки й процедури внутрішнього аудиту, придатні для редакцій і для комунікації з платформами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження платформної логіки та афдордансів описують структурні умови видимості й дистрибуції [29; 26], а праці з *algorithmic accountability* пропонують рамки підзвітності та аудит наслідків [9; 1]. Лінія *media diversity / exposure diversity* [20; 16] розробляє нормативні критерії різноманіття доступу. Разом із тим дискусія залишається фрагментованою: акцент роблять або на прозорості внутрішніх механізмів, або на наслідках для публічних цінностей; відсутні операціоналізовані індикатори, що зводять автономію, підзвітність і різноманіття в цілісний тест. Недостатньо також емпіричних верифікацій у контексті українських ньюзрумів і чітких процедур розмежування рішень щодо змісту й дистрибуції. Саме ці прогалини окреслюють предмет подальшої розробки у статті.

Постановка завдання. Мета – концептуально й прикладно описати режим нормалізованої алгоритмічної інтермедіації та запропонувати робочий діагностичний інструмент для ньюзрумів і стейкхолдерів. Завдання: (1) обґрунтувати двофокусну оптику аналізу – інфраструктурний рівень афдордансів і рівень професійних практик; (2) операціоналізувати тріаду *autonomy–accountability–exposure diversity* у вигляді перевірок та індикаторів; (3) окреслити процедури внутрішнього аудиту й комунікації з платформами, що дозволяють зберігати операційну автономію без редукції змісту до метрик. Очікуваний результат – узгоджений набір критеріїв, який може бути застосований для оцінювання якості редакційної роботи в умовах платформної залежності.

Виклад основного матеріалу. Упродовж 2010-х років алгоритми здебільшого описували як «новий виклик» для журналістики: як «чорні скриньки» з потенціалом викривляти видимість, підмінювати професійну селекцію та посилювати асиметрії влади в публічній сфері [13; 1]. Цей дискурс фокусувався на епізодичних «збоях» і вимозі прозорості, припускаючи, що головна проблема – дефіцит знання про внутрішні механізми алгоритмів і що її можна розв'язати розкриттям коду або правил [10]. Однак накопичення емпіричних спостережень і теоретичних узагальнень показало, що алгоритми перестали бути контингентним ризиком й набули статусу сталої інфраструктури доступу до новин, яка щодня керує видимістю, трафіком і монетизацією – від пошуку та агрегаторів до соціальних стрічок і відеоплатформ [26; 22].

Перехід від «події» до «інфраструктури» вимагає зміни оптики. По-перше, «прозорість» як

самоціль виявилася методологічно обмеженою: алгоритмічні системи – це не лише код і дані, а соціотехнічні збірки з людьми, організаційними правилами та інтерфейсними афдордансами, що керують видимістю [1; 32]. Комунікаційні наслідки тут визначаються не стільки внутрішньою логікою моделі, скільки тим, як архітектури платформ переводять поведінку користувачів у сигнали (метрики взаємодії з контентом), що керують ранжуванням і рекомендаціями [26; 6]. По-друге, «алгоритмічна інтермедіація» – стабільний режим посередництва, коли редакційні рішення співіснують із машинною селекцією та модерацією, а гейткіпінг набуває гібридної форми «редакція + алгоритм» на зміну стандартній монополії журналіста на зважений вибір, що, коли і у якому вигляді бачитиме аудиторія [20; 22]. Це є системною – а не винятковою – умовою сучасної новинної екосистеми.

Нормалізація алгоритмів означає, що журналістика дедалі більше працює в полі «логіки соціальних медіа»: *programmability, popularity, connectivity, datafication* [26]. В рамках цієї логіки всі поведінкові реакції аудиторії – клік, час перегляду, утримання, шеринг – перетворюються на критерії якості та релевантності, які визначають траєкторії видимості контенту [6]. Наслідок подвійний. З одного боку, метрики дали редакціям безпрецедентно чутливий зворотний зв'язок і нові інструменти оптимізації форми без відмови від стандартів доказовості [9; 31]. З іншого – виникає ризик метричного редукціонізму, коли проксі взаємодії підмінюють публічні критерії важливості [21; 32].

Проблематику «інфраструктурної» доби неможливо звести до загальнотехнологічного песимізму. Великомасштабні дослідження вказують, що «звуження горизонту» зумовлене як алгоритмічно, так і поведінково: алгоритмічний відбір помірно посилює схильність користувачів уникати альтернативних поглядів, але вирішальну роль відіграють власні вибори аудиторії [3]. Це переводить дискусію з площини технологічного детермінізму в площину взаємодії практик: алгоритми формують режими взаємодії: з боку аудиторії – патерни уваги, а з боку редакції – репертуари подачі. Сутність зміни – у динаміці трикутника «журналіст – платформа – аудиторія», де рішення кожного актора перетворюються на сигнали для інших і замикаються у циклі зворотного зв'язку [29; 11].

За умов інфраструктурної нормалізації автономія перестає означати «відсутність впливів» і набу-

ває форми керованої взаємодії з платформами. Стійкість конструюється портфелем практик: (1) диверсифікація каналів (розсилки, застосунки, прямі підписки) для зменшення платформного lock-in; (2) внутрішні політики метрик (чіткий поділ між оперативними KPI та стратегічними індикаторами публічної цінності); (3) процедурна етика прозорості – пояснювальні практики щодо алгоритмів, UGC та автоматизації; (4) критичні жанри (algorithmic accountability reporting) як публічний контроль «ефектів ранжування» [10; 32; 16]. Усе це – не «обхід» інфраструктури, а практики співіснування з нею на умовах, що зберігають журналістські доказові норми й публічну місію.

Ключем до аналітичної адекватності стає поєднання двох фокусів: інфраструктурного (як платформи визначають «правила гри» через афорданси та метрики) і практичного (як редакції інтерналізують ці правила у вигляді стійких репертуарів дій). На інфраструктурному рівні афорданси видимості, тривалості, редагованості та асоціативності визначають, що і кому стає видимим, як довго «живе» матеріал, як швидко редакції можуть коригувати подачу, і якими «шляхами» користувачі знаходять новини [29].

На рівні практик журналісти відповідають трьома стабільними стратегіями: адаптацією (операційна перебудова процесів, метаданих і форматів), опором (внутрішні етичні обмежники, algorithmic accountability reporting) і нормалізацією (інституціоналізація метрик у плануванні й оцінюванні) [15; 9; 7]. Жодна з цих стратегій не є ані універсальною, ані самодостатньою; їхній баланс і є змістом «операційної автономії» – здатності узгоджувати форму з афордансами без редукації змісту до метрик [31; 32].

У нормалізованій інфраструктурі особливої ваги набуває нормативний тест системної якості. Тріада autonomy – accountability – exposure diversity дозволяє оцінювати екосистему не лише за охопленнями та переглядами, а за тим, чи зберігає журналістика спроможність діяти за власними доказовими нормами (autonomy), чи існують механізми пояснюваності й контролю наслідків алгоритмічних практик (accountability), і чи підтримується різноманіття експозиції на рівні реальних траскторій споживання (exposure diversity) [20; 16; 32]. Відомо, що ідеал «повної прозорості» методологічно недосяжний і недостатній; практичне зміщення від «розкриття коду» до аудиту наслідків – перевірки упереджень, нерівності видимості та ефектів ранжування – є продуктивнішою лінією нормативного контролю [1; 9; 16].

Не менш важливою є роль аудиторних інтерпретацій алгоритмів. Algorithmic literacy – типові способи пояснення «чому я це бачу» – впливають на довіру до джерел і вибір каналів доступу; аудиторні схеми читування рекомендацій взаємодіють із редакційними рішеннями про формати та дистрибуцію [28; 23; 4]. Інакше кажучи, алгоритмічна інтермедіація – це не лише технічна селекція, а й інтерпретативний процес, у якому користувачі, журналісти та платформи співконструюють видимість і значущість новин.

Ця інфраструктурна перспектива також краще артикулює межі та ризики регулятивних та ринкових залежностей. Платформи – як «цифрові посередники» – встановлюють правила доступу до трафіку й даних і можуть змінювати їх односторонньо, перетворюючи оновлення ранжування або інтерфейсу на «шок дистрибуції» [22; 33]. Для редакцій це означає необхідність не тільки технічної адаптації, а й диверсифікації каналів і розвиток прямих стосунків із аудиторіями, щоб зменшувати lock-in і підвищувати стратегічну стійкість без відмови від публічної місії [31; 32]. У ширшій перспективі «платформне суспільство» закріплює інституційну владу приватних інфраструктур у публічній сфері, що підсилює виклики демократичному плюралізму [30].

Отже, у «післявиняткової» фазі доречно відмовитися від розмови про алгоритми як про тимчасову загрозу, яку треба «полагодити» прозорістю, і перейти до їх осмислення як до сталої інфраструктури інтермедіації. Вона задає режими видимості через афорданси, перетворює поведінку аудиторій на метрики, що керують ранжуванням, і нормалізується в редакційних рутиніях як набір практик і стандартів. Саме в цій рамці стає релевантною динаміка трикутника «журналіст – платформа – аудиторія»: взаємні адаптації, зворотні зв'язки та конфлікти критеріїв, які не усуваються разовими технічними рішеннями, а потребують поєднання операційної автономії, публічної підзвітності та політик різноманіття експозиції [20; 16; 32]. Такий підхід дозволяє критично – але без технотермістських крайнощів – оцінювати якість сучасної новинної екосистеми і ставити предметні запитання про межі професійної автономії, механізми підзвітності та умови підтримки демократичного плюралізму в нормалізованій алгоритмічній інфраструктурі [9; 1; 22].

Алгоритми перестали бути елементами, що «під'єднуються» до медіапроцесів, і перетворилися на інфраструктуру, у межах якої ці процеси взагалі відбуваються. Класичний підхід до інфра-

структур у Science and Technology Studies підкреслює їхню «невидимість у використанні»: вони стають видимими лише тоді, коли дають збій [27]. У новинному обігу саме так «осідають» алгоритмічні системи – як стабілізовані фонтові умови доступу до уваги, трафіку та монетизації, а не як разові технічні інновації [25]. Така інфраструктуризація має дві пов'язані риси. По-перше, «логіка соціальних медіа» – programmability, popularity, connectivity, datafication – вбудовується у потоки виробництва і циркуляції новин, перетворюючи поведінкові сліди аудиторій на інституційні критерії видимості [26; 6]. По-друге, контроль над доступом до даних і каналів стає позажурналістським: приватні платформи встановлюють режими видимості та зміст параметрів «якісної взаємодії», фактично виконуючи роль постійних цифрових посередників [22; 24].

Нормалізація алгоритмів не відбувається абстрактно; її матеріал – стандарти й інтерфейси, що буквально вшивають вимоги платформ у роботу ньюзрумів. Схеми структурованих даних (schema.org), Open Graph-теги, формати «карток» і прев'ю, поля CMS для SEO/дистрибуції – це «точки інтеграції», через які афорданси видимості, тривалості, редагованості та асоціативності стають операційними нормами [29]. На організаційному рівні це означає появу нових ролей (платформні редактори, аналітики), інтеграцію А/В-експериментів, циклів «публікація → сигнали → репакування» та інституціоналізацію KPI на кшталт CTR, retention або completion rate як елементів планування [7; 31]. У підсумку метрики з «датчиків» перетворюються на «правила гри», а рішення щодо форми – на переговори з інтерфейсами рекомендації та ранжування [9].

Інфраструктурна нормалізація породжує стабільні асиметрії. Дані про взаємодію (від базових логів до агрегованої аналітики) збираються і тлумачаться платформами; редакції працюють із «віддзеркаленням» реальності, контроль над яким належить посередникам [22]. Залежність підкріплюється техніко-правовими й економічними механізмами: зміни API й політик доступу, модераторні правила, монетизаційні вимоги, односторонні апдейти ранжування – усе це створює ефект «замикання» у конкретних екосистемах [33; 30]. На ринку двосторонніх платформ увага й реклама з'єднані інтермедіацією: видимість новин підпорядкована не лише журналістським критеріям, а й оптимізації мережевих ефектів і рекламних потоків [25]. Для журналістики наслідок подвійний: посилюється ризик метричного редукції-

онізму (короткострокові проксі як «якість»), і водночас зростає транзакційна вартість виходу з екосистеми [21].

У фазі нормалізації не працює просте рівняння «більше прозорості – краща підзвітність». Алгоритмічні системи – це збірки людей, моделей, даних і процедур, тому «бачити» код недостатньо, щоб зрозуміти комунікаційні наслідки [1]. Продуктивнішим стає аудит ефектів: перевірка експозиційної різноманітності, виявлення системних упереджень і «ефектів ранжування», перевірка процедур апеляції та корекції помилок [9; 16]. Нормативна тріада autonomy–accountability–exposure diversity дозволяє оцінювати якість екосистеми не лише за охопленням, а за тим, чи зберігається професійна автономія рішень, чи існують зрозумілі механізми підзвітності та чи підтримується різноманіття траєкторій доступу [20; 32]. Інакше кажучи, акцент зміщується з «внутрішньої прозорості» на «зовнішню відповідальність» – відповідність наслідків публічним цінностям.

Нормалізація алгоритмів означає також нормалізацію способів вимірювання. Показники залученості (CTR, час перегляду, утримання чи тривалість взаємодії тощо) дедалі частіше стають основними орієнтирами «успішності» контенту. Внаслідок цього акцент зміщується від пізнавальної цінності матеріалу до короткотермінових сигналів активності аудиторії. Виникає ризик спотворення критеріїв оцінки: легкість сприйняття починає тлумачитися як якість, а частота взаємодії – як суспільна значущість. Водночас, метрики – цінний зворотний зв'язок: вони дозволяють тестувати «шлюзи входу» до складних тем, виявляти точки непорозуміння і поліпшувати подачу без редукції змісту. Ключем стає «методична скромність»: усвідомлення меж проксі та поєднання кількісних сигналів з якісними індикаторами (довіра, зрозумілість, навчальний ефект), а також порівняння класів платформ за режимами видимості й маршрутам доступу [5; 9].

Інфраструктурна перспектива зумовлює методичні наслідки для дослідників. По-перше, каузальні атрибуції потребують розведення класів платформ і маршрутів доступу («пошук/агрегатор» vs «соціальна стрічка» vs «месенджер»), інакше висновки змішують різні режими видимості [26; 30]. По-друге, доступні метрики – це завжди «вікно платформи», тож необхідна триангуляція кількісних сигналів з якісними даними про newsroom-репертуари та аудиторні інтерпретації [31; 7]. По-третє, з огляду на обмеженість ідеалу «повної прозорості», доцільно зміщувати

акцент на аудити наслідків (exposure diversity, ефекти ранжування, підзвітність процедур), а не на фетиш розкриття коду [1; 16]. Такий дизайн знання відповідає реальності нормалізованої інфраструктури – стабільній, але динамічній, інституційно керованій, але відкритій до емпіричного опису її ефектів.

Інфраструктурна нормалізація алгоритмів означає, що «алгоритм» уже не зовнішній чинник, а внутрішня умова новинної екосистеми. Вона діє через стандарти й інтерфейси, закріплює асиметрії доступу до даних, переводить метрики у критерії істотності та зміщує нормативний фокус із «прозорості коду» на підзвітність наслідків. У цій рамці автономія постає як керована взаємодія з інфраструктурою – операційна автономія – що

підтримується диверсифікацією каналів, процедурною етикою та публічними аудитами ефектів. Саме така оптика дозволяє тримати в полі зору як системні залежності, так і професійні можливості, уникаючи як технотермінізму, так і романтизації доалгоритмічної доби.

Висновки. Нормалізація алгоритмічної інтермедіації вимагає не лише опису технічних режимів фіксації взаємодії, а й чіткої нормативної оптики, придатної для оцінювання якості новинної екосистеми. У цій оптиці доцільно виходити з тріади **autonomy–accountability–exposure diversity** як інтегрованого тесту: вона поєднує професійну суверенність журналістики, підзвітність технологічних практик і вимогу до плюралізму траєкторій експозиції.

Список літератури:

1. Ananny M., Crawford K. Seeing without knowing: Limitations of the transparency ideal and its application to algorithmic accountability. *New Media & Society*. 2018. Vol. 20, № 3. P. 973–989. DOI: 10.1177/1461444816676642.
2. Anderson C. W., Bell E., Shirky C. Post-industrial journalism: Adapting to the present. New York : Tow Center for Digital Journalism, Columbia University, 2012.
3. Bakshy E., Messing S., Adamic L. A. Exposure to ideologically diverse news and opinion on Facebook. *Science*. 2015. Vol. 348, № 6239. P. 1130–1132. DOI: 10.1126/science.aaa1160.
4. Boczkowski C. J., Mitchelstein E., Matassi M. “News comes across when I’m in a moment of leisure”: Understanding the practices of incidental news consumption on social media. *Information, Communication & Society*. 2018. Vol. 21, № 4. P. 499–514. DOI: 10.1080/1369118X.2016.1196597.
5. Bucher T. The algorithmic imaginary: Exploring the ordinary affects of Facebook algorithms. *Information, Communication & Society*. 2017. Vol. 20, № 1. P. 30–44. DOI: 10.1080/1369118X.2016.1154086.
6. Bucher T., Helmond A. The affordances of social media platforms. The SAGE handbook of social media / eds. J. Burgess, A. Marwick, T. Poell. London : SAGE, 2018. P. 233–253.
7. Deuze M., Witschge T. Beyond journalism. Cambridge : Polity Press, 2020.
8. Diakopoulos N. Algorithmic accountability: On the investigation of black boxes. New York : Tow Center for Digital Journalism, Columbia University, 2014. DOI: 10.7916/D8ZK5TW2.
9. Diakopoulos N. Automating the news: How algorithms are rewriting the media. Cambridge, MA : Harvard University Press, 2019.
10. Diakopoulos N., Koliska M. Algorithmic transparency in the news media. *Digital Journalism*. 2017. Vol. 5, № 7. P. 809–828. DOI: 10.1080/21670811.2016.1208053.
11. Eldridge S. A. II. Online journalism from the periphery: Interloper media and the journalistic field. New York : Routledge, 2017. DOI: 10.4324/9781315640186.
12. Evans S. K., Pearce K. E., Vitak J., Treem J. W. Explicating affordances: A conceptual framework for understanding affordances in communication research. *Journal of Computer-Mediated Communication*. 2017. Vol. 22, № 1. P. 35–52. DOI: 10.1111/jcc4.12180.
13. Gillespie T. The relevance of algorithms. Media technologies: Essays on communication, materiality, and society / eds. T. Gillespie, C. J. Boczkowski, K. A. Foot. Cambridge, MA : MIT Press, 2014. P. 167–194.
14. Hanitzsch T. Deconstructing journalism culture: Toward a universal theory. *Communication Theory*. 2007. Vol. 17, № 4. P. 367–385. DOI: 10.1111/j.1468-2885.2007.00303.x.
15. Hanitzsch T., Vos T. C. Journalistic roles in flux: A systematic approach to journalistic role performance. *Journalism*. 2017. Vol. 18, № 2. P. 176–197. DOI: 10.1177/1464884916673382.
16. Helberger N. On the democratic role of news recommenders. *Digital Journalism*. 2019. Vol. 7, № 8. P. 993–1012. DOI: 10.1080/21670811.2019.1623700.
17. Hutchby I. Technologies, texts and affordances. *Sociology*. 2001. Vol. 35, № 2. P. 441–456. DOI: 10.1177/S0038038501000219.
18. Kitchin R. Thinking critically about and researching algorithms. *Information, Communication & Society*. 2017. Vol. 20, № 1. P. 14–29. DOI: 10.1080/1369118X.2016.1154087.

19. Larkin B. The politics and poetics of infrastructure. *Annual Review of Anthropology*. 2013. Vol. 42. P. 327–343. DOI: 10.1146/annurev-anthro-092412-155522.
20. Napoli P. M. Exposure diversity reconsidered. *Journal of Information Policy*. 2011. Vol. 1. P. 246–259. DOI: 10.5325/jinfopoli.1.2011.0246.
21. Napoli P. M. Social media and the public interest: Media regulation in the disinformation age. New York : Columbia University Press, 2019. DOI: 10.7312/napo19038.
22. Nielsen R. K., Ganter S. A. Dealing with digital intermediaries: A case study of the relations between publishers and platforms. *New Media & Society*. 2018. Vol. 20, № 11. P. 4473–4491. – DOI: 10.1177/1461444818771315.
23. Papacharissi Z. The virtual sphere 2.0: The Internet, the public sphere, and beyond. *Routledge handbook of internet politics* / eds. A. Chadwick, P. N. Howard. New York : Routledge, 2008. P. 230–245.
24. Pasquale F. The black box society: The secret algorithms that control money and information. Cambridge, MA : Harvard University Press, 2015.
25. Plantin J.-C., Lagoze C., Edwards P. N., Sandvig C. Infrastructure studies meet platform studies in the age of Google and Facebook. *New Media & Society*. 2018. Vol. 20, № 1. P. 293–310. DOI: 10.1177/1461444816661553.
26. Poell T., van Dijck J. Understanding social media logic *Media and Communication*. 2013. Vol. 1, № 1. P. 2–14. DOI: 10.17645/mac.v1i1.70.
27. Star S. L., Ruhleder K. Steps toward an ecology of infrastructure: Design and access for large information spaces. *Information Systems Research*. 1996. Vol. 7, № 1. P. 111–134. DOI: 10.1287/isre.7.1.111.
28. Sundar S. S. The MAIN model: A heuristic approach to understanding technology effects on credibility. *Digital media, youth, and credibility* / eds. M. J. Metzger, A. J. Flanagin. Cambridge, MA : MIT Press, 2008. – P. 73–100.
29. Treem J. W., Leonardi P. M. Social media use in organizations: Exploring the affordances of visibility, editability, persistence, and association. *Communication Yearbook*. 2013. Vol. 36. P. 143–189.
30. Van Dijck J., Poell T., De Waal M. The platform society: Public values in a connective world. New York : Oxford University Press, 2018. DOI: 10.1093/oso/9780190889760.001.0001.
31. Vos T. C. Gatekeeping in transition. *The handbook of journalism studies* / eds. K. Wahl-Jorgensen, T. Hanitzsch. 2nd ed. New York : Routledge, 2019. P. 90–105.
32. Ward S. J. A. (ed.). *The handbook of global media ethics*. 2nd ed. Cham : Springer, 2021. DOI: 10.1007/978-3-319-32103-5.
33. Yeung K. Algorithmic regulation: A critical interrogation. *Regulation & Governance*. 2018. Vol. 12, № 4. P. 505–523. DOI: 10.1111/rego.12158.

**Zinchenko M. S. FROM A NEW CHALLENGE TO A STABLE INFRASTRUCTURE:
NORMALIZED ALGORITHMIC INTERMEDIATION AND COMMUNICATION DYNAMICS
OF THE “JOURNALIST – PLATFORM – AUDIENCE” TRIANGLE**

The article examines the shift from viewing algorithms as an external “challenge” to the regime of normalized algorithmic intermediation, in which editorial decisions co-exist with machine selection and gatekeeping becomes a hybrid “editor + algorithm” arrangement. It analyses the communication dynamics of the “journalist – platform – audience” triangle under the logic of social media, where platform affordances and interaction metrics determine content visibility trajectories. The dual effect of metrification is shown: expanded tools for agile editing of presentation and the risk of metric reductionism when attention proxies substitute for public significance. A two-focus analytical lens is proposed: the infrastructural level (affordances of visibility, persistence, editability, associativity) and the level of professional practices. At the latter, stable newsroom strategies are identified—adaptation, resistance, and normalization—whose balance is interpreted as operational autonomy, i.e., the capacity to align form with platform demands without reducing substance to metrics. The paper conceptually reconstructs a normative test of systemic quality in the news ecosystem—the autonomy–accountability–exposure diversity triad. It argues for a shift from “internal transparency” to “external responsibility,” that is, assessing outcomes against public values. For autonomy, indicators include separation of content and distribution decisions, internal review procedures for format changes, and preservation of editorial sovereignty. For accountability, requirements cover traceability of ranking decisions, appeal procedures, and independent audits of algorithmic effects. For exposure diversity, the paper specifies checks for the multiplicity of access paths to news, availability of alternative exposure channels beyond a single platform, and the robustness of reach to algorithm changes.

The contribution lies in coupling the infrastructural perspective of platform affordances with typical newsroom repertoires of action and in operationalizing the triad as an integrated diagnostic tool for news organizations. Practical value includes a set of diagnostic questions and audit procedures suitable for internal

quality assessment and platform communication. Future research will empirically validate indicators across comparative cases, including Ukraine's market conditions where platform dependence intersects with public demands for accountability and exposure diversity.

Key words: *mass communication, communicative interaction, information exchange, journalistic community, algorithmic intermediation, exposure diversity.*

Дата надходження статті: 19.10.2025

Дата прийняття статті: 10.11.2025

Опубліковано: 29.12.2025